

ת"פ 2772/06/20 - מדינת ישראל נגד ניסן בינימינוב

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 2772-06-20 מדינת ישראל נ' בינימינוב(עציר)
תיק חיצוני: 91400/2020

בפני **כבוד השופט סימי פלג קימלוב**
מאשימה מדינת ישראל
נגד
נאשם ניסן בינימינוב (עציר)

החלטה

בקשה להמצאת חומר חקירה

לפני בקשה למתן צו להמצאת מסמכים לפי סעיף 108 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב) התשמ"ב - 1982 (להלן: "חסד"פ").

הבקשה מסתמכת על עדותה של עדת התביעה הגברת ד"ר מרינה טרטרקובסקי בדיון שמיעת הראיות. בדיון סיפרה העדה שהיא נוהגת לרשום תרשומות בתיק הרפואי הנוגעות לבדיקה הרפואית שערכה וכך גם בעניינו של הנאשם. המתלוננת מסרה שנרשמו פרטים באשר לבדיקה מושא כתב האישום ולאירוע המתואר.

רקע כללי

בתמצית אציין שכנגד הנאשם הוגש כתב אישום שעניינו עבירת איומים - עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין").

על פי עובדות כתב האישום במועד הרלוונטי לכתב האישום שמשה הגברת ד"ר מרינה טרטרקובסקי רופאה במרפאת בית מעצר קישון. ביום 25.2.20 בסמוך לשעה 11:10 במהלך בדיקת הנאשם במרפאה ועל רקע דרישתו של הנאשם מהמתלוננת כי תגדיל את המינון התרופתי שלו איים הנאשם בפגיעה במתלוננת באומרו שבקווקז מקובל לקחת אנשים כמוה, לחפור להם בור ולהכניסם לתוך הבור ולהשאיר את ראשם מחוצה לו וכך צריך לעשות לה. כמו כן הנאשם איים על המתלוננת ואמר לה כי היא בסכנה, יש מאפיה רוסית והיא לא מבינה עד כמה היא בסכנה. לאחר שהתבקש הנאשם לצאת מהמרפאה גידף את החובש והוצא על ידי הסוהרים.

הנאשם כפר בעובדות כתב האישום וביום 30.5.22 נשמעה עדותה של המתלוננת ד"ר טרטרקובסקי. במהלך עדותה

התברר שהמתלוננת מתעדת סיכומי פגישה בתיק הרפואי של הנאשם וכן תיעדה את הפגישה ואת פעולותיה.

המאשימה בתגובתה מתנגדת לבקשה וטוענת שבקשתו של המבקש היא בבחינת "מסע דיג" מובהק וכי המבקש לא העלה אף טענה המצדיקה מתן רשות לעיין בתרשומת פנימית של הרופאה בשירות בתי הסוהר.

ההגנה בתשובה לתגובה ציינה שהתרשומת שניהלה העדה בסמוך להתרחשות האירוע היא בעלת רלוונטיות מלאה לכתב האישום ומתייחסת ללב ליבה של המחלוקת. מדובר בחומר חקירה שבהיותו חומר רפואי ומאחר ומדובר בחומר מתיקו של המבקש עצמו והוא עצמו בעל החיסיון הרי שככל שהמבקש מוותר על חיסיון זה לא עומדת למאשימה טענה זו.

דין והכרעה

בית המשפט העליון קבע כי בחינתו של חומר מבוקש יעשה על סמך בחינה פרטנית של חומר החקירה וזיקתו הישירה והעקיפה לאישום.

אפנה לעניין זה לבש"פ 6856/16 יאיר ביטון נ' מדינת ישראל (15.9.16):

" כלל ידוע הוא כי כל חומר שיש לו זיקה ישירה או עקיפה לאישום בגינו הועמד הנאשם לדין הוא בגדר "חומר חקירה", ויש לקבוע זאת על-סמך בחינה פרטנית של טיב החומר המבוקש ומידת הקשר לאישום (ראו: בש"פ 2886/16 גורבאן נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 11 (11.5.2016) (להלן: עניין גורבאן); בש"פ 8252/13 שיינר נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 11 (23.1.2014), והאסמכתאות שם; בש"פ 1355/98 בן ארי נ' מדינת ישראל, פ"ד נג(2), 1-5 (1998); בג"ץ 233/85 אל הוזייל נ' משטרת ישראל, פ"ד לט(4) 124, 129 (1985) (להלן: עניין אל הוזייל)). כדי לשמור על זכות הנאשם להליך הוגן, כמו גם על האינטרס הציבורי בבירור האמת, הפסיקה נוקטת בגישה מרחיבה באשר לסיווגם של חומרים כ"חומר חקירה". ואולם, זכות זו אינה בלתי-מוגבלת, ועל הנאשם המבקש להגדיר חומר כזה או אחר כ"חומר חקירה" להראות "יסוד של ממש להשערה או לתקווה ... כי החומר אכן ישפיע על בירור האישום נגדו" (בש"פ 4157/00 נמרודי נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(3) 625, 632 (2000); ראו גם: עניין גורבאן, פסקה 11)). לפיכך, נתונים שזיקתם לאישום רחוקה, ומבוססת על השערות בלתי-ממוקדות באשר לקיומם של חומרים אשר קשורים לעניינו של הנאשם, לא ייחשבו "חומר חקירה".

בקשתו של המבקש לקבל לידי את החומר הרפואי הנוגע לתרשומות העדה בתיק הרפואי שלו מבוססת על סעיף 108 לחוק סדר הדין הפלילי הקובע כי :

"בית המשפט רשאי, לבקשת בעל דין או מיוזמת בית המשפט, לצוות על עד שהוזמן או על אדם אחר להמציא לבית המשפט במועד שיקבע בהזמנה או בצו, אותם מסמכים הנמצאים ברשותו ושפורטו בהזמנה או בצו".

בבש"פ 8252/13 **מדינת ישראל נגד שיינר** (23.01.2014), עמד כב' השופט יצחק עמית על ההבחנה בין מסלולי הגשת בקשה לעיון בחומר החקירה לפי סעיפים 74, ו-108 לחוק סדר הדין הפלילי.

כמו כן התייחס כב' השופט עמית לכך שבנסיבות בהן קיים פוטנציאל פגיעה בפרטיות יש להעדיף את מסלול הפניה לפי סעיף 108, כמובא להלן:

"החוק אינו קובע מנדטורית כי כל אימת שמועלית טענה לחיסיון החומר, הבדיקה חייבת להיעשות במסגרת סעיף 108 לחסד"פ, תוך הבחנה בין חומר הנמצא בליבת המחלוקת ואשר צריך להיות בידי התביעה או בשליטתה - שאז ידון במסגרת סעיף 74 לחסד"פ - לבין חומר שאינו בליבת המחלוקת ולא מצוי או צריך להיות מצוי בידי התביעה, שאז המסלול הוא על פי סעיף 108 לחסד"פ".

במקרה שבפנינו מדובר בבקשה לקבלת חומר חקירה הנהנה מחיסיון רפואי לפי סעיף 49 לפקודת הראיות (נוסח חדש), תשל"א - 1971. חומר זה אינו מצוי בידי התביעה והוא מצוי בידי העדה שרשמה את התיעוד. מדובר בתיעוד רפואי שבתיק הרפואי של הנאשם ואשר הנאשם הוא בעל החיסיון. בשים לב לעובדה שהנאשם ויתר על החיסיון במקרה זה, אזי לכאורה אין כל מניעה להעביר את חומר החקירה בהיותו רלוונטי ונוגע לאישום במישרין לטעמי. יחד עם זאת טוענת המאשימה שמדובר בתרשומות פנימיות שאינן מהווה בכל מקרה ועניין חומר חקירה. בבש"פ **שינר** נקבע כי כאשר מדובר בפגיעה בזכות חוקתית לפרטיות ולכבוד, על בית המשפט לבחון הן את מבחן הרלוונטיות והן את הזיקה בין החומר לפוטנציאל ההגנה של הנאשם.

ניתוח עובדות כתב האישום וגרסת הנאשם והמחלוקת בין הצדדים, מצביע על רלוונטיות בין חשיפת התיעוד הנוגע לבדיקת הנאשם במועד הרלוונטי לכתב האישום. לבין יכולתו של המבקש להתגונן.

זכות העיון אינה מוחלטת והבחינה אם חומר מבוקש הוא חומר חקירה תעשה על פי מבחן הרלוונטיות קרי, האם החומר קשור לאישום והאם יש בו לתרום להגנת הנאשם. לעניין זה אפנה בבש"פ 1378/20 זגורי (7.4.20) החלטה המתייחסת אמנם לבקשה לפי סעיף 74 לחסד"פ אך רלוונטית גם לענייננו:

"כדי להיחשב לרלבנטי, חומר החקירה צריך לכלול בתוכו מידע ראיתי אשר יכול - במישרין או בעקיפין, לבדו או יחד עם ראיות אחרות - לאשש את סיפור האשמה המסופר בכתב האישום או את האפשרות שהנאשם לא ביצע את העבירה המיוחסת לו (ראו בג"ץ 1885/91 צוברי נ' פרקליטות מחוז תל-אביב, פ"ד מה(3) 630, 634-633 (1991) (להלן: עניין צוברי); בש"פ 10283/09 לדר נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (19.1.2010), פסקה 3 והאסמכתאות שם).

לא זו אף זו: סעיף 74 לחסד"פ מחייבנו להבחין בין פעולות "חקירה" לבין ה"חומר" העובדתי שהחוקרים מצליחים ואינם מצליחים להשיג או להפיק באמצעותן. הווה אומר: "חומר חקירה" כולל בתוכו כל פיסת מידע שהובאה לידיעתה של הרשות החוקרת ונבדקה על ידיה, וכן כל תוצר של עבודת החוקרים, אולם הוא אינו כולל בתוכו תרשומות פנימיות, תיעוד טכני וזכרונות-דברים למיניהם אשר מתווים את כיווני החקירה, מתעדים את פעולותיה ומחלקים משימות בין החוקרים השונים מבלי

לציין את דבר קיומם של ממצאים עובדתיים כאלה או אחרים, או את העדרם, בעקבות הפעולות שנעשו. תרשומות פנימיות ומסמכים אחרים שאינם מתעדים ואינם מייצרים שום חומר עובדתי אינם נושאים על גבם את "חומר" החקירה (להבדיל מחקירה ללא "חומר") (ראו בג"ץ 1689/02 נמרודי נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד נז(6) 49, 63 (2003); בש"פ 6507/09 קצב נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (13.9.2009), פסקאות 14, 17 והאסמכתאות שם (להלן: עניין קצב); בש"פ 948/16 מדינת ישראל נ' פלוני [פורסם בנבו] (24.2.2016) בפסקה 8).

...

"חומר החקירה" מכיל בחובו, ברגיל, חומר עובדתי הרלבנטי למשפטו של הנאשם אשר נאסף או הופק באותה חקירה אשר הובילה לפתיחת המשפט. הגדרה בסיסית זו תעביר את נטל ההוכחה אל הנאשם. נאשם שטוען כי מקרהו איננו מקרה רגיל ושמבקש בשל כך להרחיב את זכות העיון שלו על ידי הכללת חומרים נוספים, שלכאורה מוחרגים מהביטוי "חומר החקירה", יידרש להוכיח כי החומר המבוקש על ידיו משתייך לליבת התיק הפלילי שבו עסקין, ולא לפריפריה שלו במקרה הטוב."

הפסיקה קבעה, כי חומרים שונים מהווים תרשומת פנימית והם כשלעצמם אינם בידי ההגנה אפנה לעניין זגורי וכן לספרו של כבוד השופט יצחק עמית - **הליכי גילוי ועיון במשפט האזרחי והפלילי** (2021) (החל מעמ' 788).

בענייננו חומר החקירה המבוקש הוא תיעוד של העדה בתיק הרפואי של הנאשם באשר לקרות האירוע מושא כתב האישום. במהלך עדותה של המתלוננת התברר שרשמה בתיק הרפואי של הנאשם תיעוד באשר למהלך הבדיקה והיא אף תיעדה את התנהגותו של הנאשם. לפיכך, בעניין זה אני סבורה שמדובר בחומר חקירה רלוונטי המשתלב עם עדותה של העדה וחיוני להגנת הנאשם.

לפיכך, הגם שמדובר בתיעוד בתיק הרפואי של הנאשם הרי שאני סבורה שמהווה חומר חקירה חיוני להגנת הנאשם, בשים לב לגרסתו.

אשר על כן, אני נעתרת לבקשה וקובעת כי על המאשימה להעביר את התיעוד המתייחס אך ורק למועד הבדיקה ולאירוע מושא האישום וזאת בתוך 20 ימים.

החלטה זו תיכנס לתוקפה בתוך חמישה ימים על מנת לאפשר למאשימה לשקול צעדיה בעקבות ההחלטה.

מזכירות תמציא לצדדים.

ניתנה היום, ג' אב תשפ"ב, 31 יולי 2022, בהעדר הצדדים.